DIE XXVII NOV.

IN FESTO

S. LEONARDI A PORTU MAURITIO

CONFESSORIS

DUPLEX

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter seq.

ORATIO.

DEUS, qui ad obstinata peccatorum corda per evangelicam prædicationem ad pœnitentiam flectenda, beatum Leonardum, Confessorem tuum, admirabili sanctitate et invicto dicendi robore suscitasti: da, quæsumus; ut contritionis lacrymas, ad quas ob duritiam cordis nostri sine te promoveri non possumus, per ejus preces ac merita consequamur. Per.

Commem. S. Petri Alexandrini, Episc. et Mart.

IN I. NOCTURNO.

Lect. de Script. occur.

IN II. NOCTURNO.

LECTIO IV.

LEONARDUS a Portu Mauritio, in ora Ligustica Italiæ, piis parentibus natus, etiam a prima pueritia mirifica quadam propensione ad pietatem portendit indicia futuræ sanctitatis. Quæ multo clariora deinde ejus in adolescentia eluxerunt, cum Romam profectus in collegio Romano studiis litterarum ac philosophiæ operam dedit. Ita enim in illa scholarum celebritate est versatus, ut dum ingenii exercitatione nemini concederet, innocentia morum, austeritate vitæ, contemptu sui, studio rerum divinarum omnes antecederet, adeo ut in adolescente alter Aloisius Gonzaga collegio illi redditus videretur. His positis fundamentis, ad consummandum sanctitatis opus quod ædificare cœperat, inter sodales Cara-

vitanos adlectus, dum de more illius sodalitii totus esset in navanda opera apostolicis Urbis concionatoribus, captus apostolatus sanctitate, nihil magis in votis habere cœpit, quam se totum proximorum saluti dedicare. Ad quod vitæ genus quo facilius formaretur, terrenis omnibus abdicatis, in familiam Fratrum Minorum reformatorum Instituti rigidioris ingressus est. Hic, quandiu vixit, nunquam a summa sanctitate est visus abesse. Admiranda in domesticis legibus servandis vigilantia, singulare orationis studium, eximius in Jesum atque in Deiparam amor, assidua in affligendo corpore acerbitas, ardens in proximos charitas, summa in omnium virtutum laude animi demissio, eum absolutum sanctitatis exemplar constituebant.

R. Honestum.

LECTIO V.

Ex hac virtutis schola, suscepto sacerdotio, atque theologicis studiis ad prædicationem formatus, urgente in proximum charitate, tanquam a carcere ad cursum ad lucrandas animas egressus, tanta contentione apostolatum suscepit, ut, conatibus impar ejectu sanguinis, apostolicis laboribus in ipso prædicationis exorsu abstinere ei fuerit necesse. Hoc ex morbo, quinto post anno, Deiparæ ope relevatus, ad pristinam contentionem ita se renovavit, ut prodigii loco haberetur, in corpusculo adeo graviter affecto, inedia, vigilis, macerationibus semper extenuato, tantam inesse firmitatem. Hoc in vitæ genere nunquam nec periculis deterritus, nec laboribus defatigatus, annos quatuor super quadraginta perseveravit; quanta cum animarum utilitate declarant Italiæ regiones, admirabili ejus dicendi vi, qua vel obstinatissimos quoque pervincebat, ad religionis studium revocabat; ac urbs Roma præcipue quæ concionibus ejus, ad quas etiam Benedictus decimus quartus interfuit, adeo ad virtutem exarsit, ut fructus adhuc perennes admirandi illius apostolatus. Nec vero, dum exterorum saluti consulebat, suos obliviscebatur: nam, beneficio Cosmæ tertii, in solitudine Etruriæ comparata ea domo, in quam

ipse sese a prædicatione recipere ad sancti Ignatii exercitia solebat, auctor fuit iis qui arctius Deo adhærere vellent, ut eo recederent, ibique, juxta leges ab ipso conditas, et a Clemente undecimo probatas, secreti a populo, asperiori vitæ genere uterentur.

R. Amavit eum.

LECTIO VI.

Idem plura sodalitia Urbis excoluit, atque illud præcipue sanctissimi Cordis Jesu, quod est in sancti Theodori templo ; in iis multa instituit, quibus in Christum atque in Deiparam honor mirifice est auctus. Horum dulcissima nomina in ore habebat semper, et tanquam præsidia certa salutis pro foribus domorum palam proponenda curabat. Passioni Dominicæ meditandæ studium propagavit, sacellis in amphitheatro Flavio ædificatis, ad quæ cruciatus Christi crucem ad Calvarium bajulantis recolerentur. Ab eo etiam perpetua Sacramenti Eucharistici adoratio præcipuis in Italiæ urbibus est constituta. His igitur aliisque admirandis virtutum meritis maturus cœlo, postquam et prophetiæ dono, et miraculorum virtute Deus sanctitatem servi sui confirmasset, cum tempus appropinquaret retributionis, ut Benedicto decimo quarto fidem præstaret, cui nuspiam nisi Romæ se moriturum promiserat, ex prædicatione Bononiensi, ad quam ab eodem fuerat missus, in Urbem reversus, laboribus fractus, morbo tentari cœpit ; quo cum deficeret, Ecclesiæ Sacris expiatus, postquam postrema salutis monita Fratribus suis dedisset, anno ætatis suæ quinto et septuagesimo sanctissime obdormivit in Domino, die vigesima sexta Novembris, in cœnobio sancti Bonaventuræ, ubi nunc ejus corpus colitur ; eique Pius sextus, qui viventem magno honore habuerat, absoluto prius rite de virtutibus ac miraculis servi Dei judicio, anno ab ejus obitu quadragesimo quinto, Beatorum honores, Officium et Missam decrevit. Pius autem nonus, Pontifex Maximus, festis sæcularibus Petri et Pauli Apostolorum Principum anno millesimo octingentesimo sexagesimo septimo solemni ritu adstantibus

Episcopis orbis universi, Sanctorum fastis inscripsit.

℟. Iste homo

IN III. NOCTURNO.

Homil. in Evang. Sint lumbi, *de Comm.* 1o. *loco.*

Lect. ix. et. Commem. S. Petri Alexandrini in Laud.

Imprimatur,

✠ E.-A. ARCHPUS QUEBECEN.